



ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **ASK-REAL, spol. s r. o.**, se sídlem Vinohradská 2029/124, Praha 3, zastoupeného JUDr. Lubošem Komůrkou, advokátem se sídlem Benešova 8, Jihlava, proti žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, Jihlava, za účasti: **1) K. M.**, **2) L. M.**, oba zastoupeni Mgr. Janem Valihrachem, advokátem se sídlem Farní 4, Jihlava, **3) Státní pozemkový úřad (dříve Pozemkový fond České republiky)**, se sídlem Husinecká 1024/11a, Praha 3, **4) Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových**, se sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, Praha 2, **5) VODÁRENSKÁ AKCIOVÁ SPOLEČNOST, a. s.**, se sídlem Soběšická 820/156, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 2. 2012, čj. KUJI 11665/2012, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 9. 5. 2013, čj. 62 A 37/2012 – 128,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- V. Žalobci **se vrací** soudní poplatek za žádost o přiznání odkladného účinku ve výši 1000 Kč, který bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám zástupce žalobce JUDr. Luboše Komůrky do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I.

1. Stavební úřad Magistrátu města Jihlavy vydal k žádosti osob zúčastněných na řízení 1) a 2) dne 7. 10. 2010 územní rozhodnutí čj. MMJ/SÚ/2290/2010-5 o umístění stavby, pro záměr: sklad zahradní techniky a výstavní zelené plochy na pozemcích parc. č. 200/2, 200/3, 200/6, 200/9, 200/11, 200/16, 200/17, 200/45 a 661 v k. ú. Bedřichov u Jihlavy, přeložky veřejného

vodovodu na pozemek parc. č. 650/6 v k. ú. Bedřichov u Jihlavy, úpravy telekomunikačního vedení a přeložky veřejného osvětlení.

2. K odvolání žalobce žalovaný zrušil rozhodnutí stavebního úřadu rozhodnutím ze dne 11. 1. 2011, čj. KUJI 2618/2011, a vrátil mu věc k dalšímu řízení

3. Stavební úřad vydal dne 12. 10. 2011 územní rozhodnutí čj. MMJ/SÚ/2290/2010-21 o umístění stavby, o změně stavby a změně vlivu stavby na využití území pro záměr: sklad zahradní techniky, výstavní zelené plochy, přeložky části trasy veřejného vodovodu, přeložky části trasy podzemního telekomunikačního vedení, přívod elektřiny, přístupová a příjezdová komunikace k objektu skladu, dvě parkoviště, komunikační napojení na veřejně přístupnou účelovou komunikaci, dešťová kanalizace a vsakovací objekty, přeložka svítidla VO v původní trase ze stožáru VO na objekt skladu, na pozemcích parc. č. 200/2, 200/3, 200/6, 200/9, 200/11, 200/16, 200/17, 200/44, 661, 650/6, 541/3, 654, st. 423/1, st. 1251 a 541/1 v k. ú. Bedřichov u Jihlavy (dále jen „předmětná stavba“).

4. Žalovaný zamítl odvolání žalobce rozhodnutím ze dne 15. 2. 2012, čj. KUJI 11665/2012.

II.

5. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Brně, který ji rozsudkem ze dne 9. 5. 2013, čj. 62 A 37/2012 - 128, zamítl.

6. Krajský soud neshledal důvodnou námitku, že umístěním předmětné stavby na hranici pozemku žalobce došlo k porušení § 25 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění pozdějších předpisů.

7. Odstavec 6 zmiňovaného ustanovení se týká umístování rodinných domů, garáží a dalších staveb a zařízení souvisejících s užíváním rodinného domu. Pokud by zákonodárce zamýšlel vztáhnout toto ustanovení na všechny stavby, nepoužil by termín „*rodinný dům*“ a výčet by neuzavřel spojením „*zařízení související s bydlením*“.

8. Krajský soud nesouhlasil s žalobcem ani v tom, že předmětná stavba nespĺňuje obecné požadavky na vzájemné odstupy staveb podle § 25 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb. Požadavky uvedené v tomto ustanovení se týkají vzdálenosti mezi jednotlivými stavbami, nikoliv vzdálenosti stavby od sousedního pozemku. Na pozemku žalobce žádná stavba umístěna není, požadavky § 25 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb. jsou proto splněny.

9. Dále se krajský soud ztotožnil se žalovaným, že nebylo objektivně možné vydedukovat sporné vlastnictví z námitky týkající se vodovodního řádu a splaškové kanalizace, kterou žalobce vznesl v územním řízení. Byť je vodovodní řád samostatnou věcí v právním smyslu, jeho vlastníkem je vlastník vodovodu, nikoliv vlastník pozemku (§ 2 odst. 1 zákona č. 274/2001 Sb., o vodovodech a kanalizacích pro veřejnou potřebu, ve znění pozdějších předpisů). Krajský soud poukázal na to, že námitka žalobce vznesená v rámci územního řízení se týkala přístupu k přeložce vodovodního řádu, zatímco námitka uplatněná v odvolacím řízení směřovala k určení vlastnictví tohoto vodovodního řádu. S odkazem na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 2. 7. 2002, čj. 5 A 156/2000 - 25, týkající se koncentrační zásady v územním řízení, krajský soud uzavřel, že se žalovaný nedopustil nezákonnosti, pokud k později uplatněné námitce nepřihlédl.

10. Žalobce nedůvodně namítl chybějící preventivní opatření při nakládání s odpady. Magistrát města Jihlavy, odbor životního prostředí, vydal stanovisko k předmětné stavbě a obsah jeho výroku se odrazil i v rozhodnutí o umístění stavby. Byť se stavební úřad vyjádřil

k problematice odpadů velmi obecně, krajský soud neshledal jeho postup nezákonným. Navíc se žalobní námitky vztahovaly především k nakládání s nebezpečnými odpady, stavební úřad ani žalovaný však nemají pravomoc k poskytnutí takové ochrany v územním řízení. Souhlas k nakládání s nebezpečnými odpady je třeba opatřit podle zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech, ve znění pozdějších předpisů.

III.

11. Žalobce (stěžovatel) brojil proti rozsudku krajského soudu kasační stížností z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

12. Podle stěžovatele krajský soud nesprávně posoudil podmínky pro odstupové vzdálenosti předmětné stavby. Stěžovatel připustil, že z § 25 odst. 6 vyhlášky č. 501/2006 Sb. vyplývá znění, které bylo citováno krajským soudem, nelze ovšem opomenout, že pro umístování jiných druhů staveb než rodinných domů neexistuje zvláštní úprava. Z tohoto důvodu by měl být § 25 odst. 6 vyhlášky č. 501/2006 Sb. použit přiměřeně i pro stavbu, která je předmětem řízení v nyní posuzované věci. Smyslem právní úpravy byla nepochybně ochrana sousedských práv.

13. Stěžovatel nesouhlasil s krajským soudem, že při umístění předmětné stavby byly dodrženy požadavky § 25 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb. Stěžovatel poukázal již v žalobě na to, že rozhodnutí stavebního úřadu opomíjí značná rizika vzniku škody, pokud by došlo k sesuvu sněhu z předmětné stavby na přilehlé parkoviště. Podle stěžovatele je i stavba parkoviště stavbou na pozemku stěžovatele, ve vztahu k ní měla být proto posouzena předmětná stavba podle § 25 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb. Krajský soud měl případně doplnit dokazování, zda je parkoviště na pozemku stěžovatele stavbou.

IV.

14. Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na své rozhodnutí a předchozí vyjádření v posuzované věci. Stěžovatel neuvedl žádné nové skutečnosti, které by svědčily o nezákonném postupu správních orgánů.

V.

15. Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

16. Kasační stížnost není důvodná.

17. Nejvyšší správní soud nepřisvědčil stěžovateli, že je v nyní posuzované věci třeba přiměřeně použít § 25 odst. 6 vyhlášky č. 501/2006 Sb. Krajský soud správně uzavřel, že předmětné ustanovení se vztahuje pouze na „*rodinný dům, garáž a další stavby a zařízení související s užíváním rodinného domu*“. Umístění ostatních staveb na hranici pozemku vyloučeno není za předpokladu, že jsou dodrženy obecné požadavky pro odstupy staveb vymezené v § 25 odst. 1 téže vyhlášky. Posledně zmiňovaným ustanovením je zaručena také obecná ochrana sousedských práv, které se stěžovatel domáhá.

18. Neexistence zvláštní úpravy (nad rámec obecných požadavků) pro jiné typy staveb než rodinné domy, garáže a další stavby a zařízení související s užíváním rodinného domu není v rozporu se zákonem č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, který takový požadavek nestanoví. Vymezení typů staveb, pro které budou platit zvláštní pravidla pro vzájemné odstupy staveb, bylo volbou zákonodárce

(resp. orgánu, kterému zákonodárce svěřil pravomoc upravit podrobnosti pro umístování staveb podzákoným předpisem).

19. Nejvyšší správní soud neshledal důvod, pro který by se měl použít § 25 odst. 6 vyhlášky č. 501/2006 Sb. ve vztahu k ostatním stavbám alespoň „*přiměřeně*“. Určitou právní normu lze užit „*přiměřeně*“ na právní vztahy, na které výslovně nedopadá, pouze výjimečně, zpravidla tehdy, neobsahuje-li příslušný právní předpis vlastní úpravu (srov. např. usnesení ze dne 26. 1. 1996, sp. zn. I. ÚS 244/95, č. 1/1996 Sb. ÚS, ve kterém Ústavní soud uvedl, že „[p]odle ustanovení § 63 zákona č. 182/1993 Sb. ČR, o Ústavním soudu, týkajícího se subsidiárního použití občanského soudního řádu v řízení před Ústavním soudem, § 58 občanského soudního řádu o prominutí zmeškání lhůt nelze použít, neboť přiměřené použití občanského soudního řádu je možné pouze za podmínky, že zákon č. 182/1993 Sb. ČR nestanoví nic jiného. Čl. 43 odst. 1 písm. b) zákona však neskytá dispoziční volnost“, srov. také čl. 41 Legislativních pravidel vlády, schválených usnesením vlády č. 188 ze dne 19. 3. 1998, ve znění pozdějších změn a doplnění, dostupných na www.vlada.cz, podle kterého „[s]lova „*přiměřeně*“ ve spojení s odkazem na jiné ustanovení téhož nebo jiného právního předpisu lze použít výjimečně; vyjadřuje volnější vztah mezi tímto ustanovením a vymezenými právními vztahy“).

20. Přiměřené použití zvláštní úpravy stanovené v § 25 odst. 6 vyhlášky č. 501/2006 Sb. proto není namístě tam, kde je vytvořen skutkový základ pro použití jiné konkrétní právní normy, která věc upravuje, v tomto případě § 25 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb. Pokud by byl přijat výklad stěžovatele, že by se požadavky zmiňovaného ustanovení měly vztahovat přiměřeně i na ostatní stavby, do značné míry by tím došlo k popření rozdělení právní úpravy na obecnou a zvláštní.

21. Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou ani námitku, že při umístění předmětné stavby nebyly dodrženy požadavky § 25 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb. a že správní orgány nepřihlédly ke značným rizikům spojeným s možným sesuvem sněhu.

22. Při vypořádání odpovídající námitky stěžovatele v územním řízení stavební úřad poukázal na to, že § 25 vyhlášky č. 501/2006 Sb. neobsahuje pro předmětný druh stavby (sklad zahradní techniky) konkrétní vzdálenost od hranice se sousedním pozemkem. Stěžovatel neupřesnil, jaká konkrétní odstupová vzdálenost nebyla dodržena. Minimální vzdálenost mezi objektem skladu zahradní techniky a hranicí pozemku parc. č. 541/5, který je ve vlastnictví stěžovatele, je přitom 0,8 m v kolmém průmětu. Na základě předložených podkladů a kladných stanovisek dotčených orgánů stavební úřad uzavřel, že podmínky § 25 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb. byly dodrženy. Navržený odstup mezi sousedními stavbami umožňuje podle stavebního úřadu jejich údržbu.

23. V odvolacím řízení stěžovatel setrval na svém stanovisku, že nebyla dodržena odstupová vzdálenost a poukázal na možný sesuv sněhu ze skladu techniky na sousedící parkoviště. Žalovaný se ztotožnil s názorem stavebního úřadu a odkázal na textovou část projektové dokumentace, kde je problematika možného spadu sněhu řešena. Detailní řešení pak bude obsahovat projektová dokumentace pro účely stavebního řízení.

24. V žalobě i v kasační stížnosti stěžovatel polemizoval se závěry správních orgánů pouze v obecné rovině a setrval na námitce, že nebyla dodržena odstupová vzdálenost podle § 25 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb. Nedodržení odstupové vzdálenosti pak spojoval pouze s možným vznikem škody, ke které by mohlo dojít sesuvem sněhu ze střechy skladu zahradní techniky na parkoviště, které se nachází na pozemku stěžovatele. Stěžovatel však neupřesnil, jaká konkrétní odstupová vzdálenost nebyla dodržena, ani nevysvětlil, proč nepovažuje vzdálenost 0,8 m za dostatečnou k zamezení nebezpečí spadu sněhu a proč nepovažuje opatření

navržená v projektové dokumentaci (na střeše mají být osazeny z důvodu zamezení spadu sněhu střešní zachytávače a střešní žlaby mají být opatřeny zařízením pro vyhřívání) za dostatečná.

25. Stěžovatel tedy nijak nezpochybnil správnost závěrů správních orgánů týkající se dodržení odstupových vzdáleností. Jeho námitky nemohly být úspěšné s ohledem na jejich obecnost. Správní soudnictví není založeno na zásadě vyšetřovací a soud není povinen ani oprávněn sám vyhledávat možné nezákonnosti správního aktu. Je-li žalobní bod způsobilý projednání, soud jej posoudí v té míře obecnosti, v níž byl formulován. Míra podrobnosti žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej (blíže viz rozsudek rozšířeného senátu ze dne 20. 12. 2005, čj. 2 Azs 92/2005 - 58, č. 835/2006 Sb. NSS).

26. Stěžovateli lze přisvědčit potud, že krajský soud nesprávně uzavřel, že na pozemku stěžovatele není umístěna žádná stavba. Takový závěr neměl dostatečnou oporu ve zjištěných skutkových okolnostech. V žalobě stěžovatel uvedl, že se na jeho pozemku nachází parkoviště. Krajský soud však neměl ve spisu dostatek podkladů pro posouzení, zda je předmětné parkoviště na pozemku parc. č. 541/5 stavbou ve smyslu stavebního práva (§ 2 odst. 3 stavebního zákona).

27. Pro posouzení odstupových vzdáleností staveb je rozhodná povaha daného objektu jako stavby ve smyslu stavebního práva, nikoliv občanského práva. S ohledem na smysl předmětné právní úpravy není podstatné, zda se jedná o samostatnou nemovitou věc v právním smyslu, která je způsobilá být předmětem občanskoprávních vztahů. Rozhodným kritériem je, zda se jedná o stavbu podle § 2 odst. 3 stavebního zákona. Podle tohoto ustanovení se stavbou rozumí „*veškerá stavební díla, která vznikají stavební nebo montážní technologií, bez zřetele na jejich stavebně technické provedení, použité stavební výrobky, materiály a konstrukce, na účel využití a dobu trvání*“. Stavba podle stavebních předpisů tedy nemusí být samostatnou věcí v právním smyslu.

28. Skutečnost, že parkoviště není považováno za stavbu ve smyslu občanského práva (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. 10. 2010, sp. zn. 28 Cdo 1470/2010), proto nebrání závěru, že parkoviště může být stavbou pro účely stavebního práva [srov. např. rozsudek ze dne 25. 9. 2008, čj. 5 Afs 24/2008 - 63, č. 1752/2009 Sb. NSS, který považoval za stavbu ve smyslu stavebního práva zpevněnou betonovou plochu určenou ke skladování zboží a parkování automobilů, ačkoliv se nejednalo o stavbu ve smyslu občanského práva, srov. také § 103 odst. 1 písm. e) bod 17 a § 104 odst. 1 písm. f) stavebního zákona ve znění č. 350/2012 Sb., které jako stavby označují „*manipulační a odstavné plochy*“, nebo § 24 odst. 3 vyhlášky č. 501/2006 Sb., který vztahuje zvláštní požadavky na umístování staveb také na „*odstavná a parkovací stání*“]. Pro posouzení povahy parkoviště umístěného na pozemku stěžovatele parc. č. 541/5 nejsou ve správním ani soudním spisu založeny žádné podklady.

29. Výše popsané pochybení krajského soudu však nemělo vliv na zákonnost jeho rozsudku, protože krajský soud správně uzavřel, že požadavky § 25 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb. nebyly porušeny. Pro posouzení námitky dodržení odstupových vzdáleností nebylo nezbytné postavit najisto, zda je parkoviště umístěné na pozemku stěžovatele stavbou ve smyslu stavebního práva, a zda tedy má být umístovaná stavba skladu zahradní techniky posouzena i z hlediska § 25 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb. Správní orgány totiž postupovaly podle předmětného ustanovení a posoudily odstupové vzdálenosti umístované stavby od sousedních staveb, včetně pozemku parc. č. 541/5, na němž se nachází parkoviště.

30. Nejvyšší správní soud neshledal rozsudek krajského soudu nezákonným, proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

31. O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly. Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti uložené soudem. V tomto řízení však osobám zúčastněným na řízení nebyla uložena žádná povinnost a Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné důvody zvláštního zřetele hodné, proto rozhodl, že osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

32. Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud přistoupil ihned po provedení nutných procesních úkonů k věcnému projednání kasační stížnosti, nerozhodoval již samostatně o žádosti stěžovatele o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud proto rozhodl o vrácení zaplaceného soudního poplatku za tuto žádost ve výši 1 000 Kč (analogicky § 10 odst. 1 věta první zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 26. srpna 2013

JUDr. Jan Passer
předseda senátu